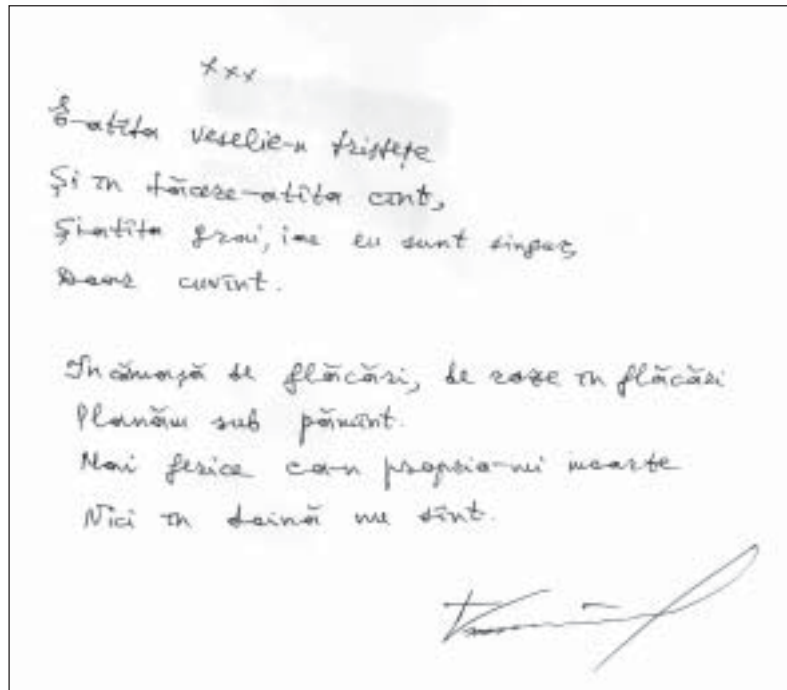

Mihai Cimpoi

„MARELE SINGUR”, POETUL

Purtând un nume de împărat roman, Traianus* (Traian Vasilcău) își propune să fie un poet al vechimii zeiești, invocând mitica vreme ca pe un vis albastru.

Vremile se adună în el ca într-o cutie de rezonanță; trecute prin sufletul lui fraged ele apar cu ecouri prelungite, stinse sau vii, având un nobil răsunset. Îmbrăcat cu o pelerină romantică, poleită cu pulbere lunară, el este un „vagabond”, un zeu tânăr sau bătrân, un călător în stele și în ere străvechi. Discursul îi este neoromantic și neosimbolist cu inflexiuni de lirică galantă medievală, îmbinate cu tonalități de colind, română, cântec, de poem „bolnav” sau senin. Se erijează ușor, cu aceste mijloace, în postură de Marele Singur, într-un risipitor de tristete, de rege necunoscut de lume și, bineînțeles, de veșnic cavalier îndrăgostit, trubadur și colindător modern.

Bun creator de atmosferă, Traianus scrie de fapt un singur poet constituit dintr-un continuum rapsodic cu

variațiuni, cu reluări și butășiri de motive și cu dispuneri de momente și stări afective în contrapunct. Firul poetic se toarce dintr-un caier, ca în continuare să se resfire el însuși în alte fire.

Cel ce prezidează o astfel de poezie de stări de târziu autumnal sau hibernal este, bineînțeles, Bacovia, invocat de mai multe ori și prezent subtextual cu motivele sale nevrotice: „Vino cu Bacovia, dulce lumină / Spune-i că este și nu a murit”.

Discursul poetic curge torențial, ca pâraiele umflate de primăvară, cu viitură cu tot, și această năboire de momente sentimentale impune la un moment dat o rețetă contraplinului: „Doctore, sufăr de foarte mult timp / Ca rezultat sunt bolnav de poezie / Într-adevăr, dacă-mi vorești binele / Prescrie-mi în iarnă zăpezi pe streșini / Cu floare de măr”.

Autocaracterizarea este exactă: Traianus e un *bolnav* de poezie, care produce continuu stări bolnave cu o mare degajare și prospețime, *au courant de la plume*, adică din zborul condeiului...

În torențul spumos de imagini, momente sentimentale și mărturisiri sincere (Sinceritatea ca sentință, zice poetul) străfulgeră poezii dens-sugestive: „Bate în porți lumina fulgerând / Biserica îmi dă cu mir pe gând / Și plânge-nchis în ea un zeu flămân”; „Floare de colț, și rară, și sihastră / Pe munți amari crește iubirea noastră”; „Iubirea cântă-n ochii tăi, / Domnește peste tot și toate, / Din visul ei la toți împarte // Tu nu-ți mai aparții de-un veac, / Ești trandafirul plâns din văi - / Și de-al tău dor îngerii zac”.

* Traianus (Traian Vasilcău), născut la 2 aprilie 1969, în comuna Vișoara, raionul Edineț, Republica Moldova. Poet, eseist, traducător. Studii: Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă” din Chișinău, Facultatea Istorie. Membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova. Autor a 27 volume de versuri, eseuri, poezii pentru copii, traduceri și texte pentru cântece, cărți apărute la Chișinău, București, Timișoara, Craiova etc. Președinte-fondator al Societății Culturale „Pasărea Phoenix”. Directorul proiectelor: „Dicționarul Scriitorilor Români Contemporani de Pretutindeni” și „Antologia poeziei românești contemporane în mileniul III” (ambele în lucru).